

Arrest

nr. 70 691 van 25 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 juli 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoeker en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Op 8 februari 2010 dient verzoeker, van Slowaakse nationaliteit, een aanvraag van een verklaring van inschrijving in als bloedverwant in neergaande lijn van de heer H. L., een Slowaakse onderdaan met verblijfsrecht van meer dan drie maanden in België. Op dezelfde datum wordt hij ingeschreven in het vreemdelingenregister. Op 24 februari 2010 wordt hij in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.2. Op 26 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit is de bestreden beslissing, die verzoeker op 29 juli 2011 ter kennis wordt gebracht, en waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van H. J. (...)

geboren te (...), op (in) (...)

van Slovaakse Republiek nationaliteit.

+ zoon : H.J. (rr : (...))

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Betrokkene verkreeg op 08/02/2010 de bijlage 8, gevolg door de E-kaart op 24/02/2010 pp basis van – gezinshereniging. Heden vervoegt betrokkene niet langer het familielid van de burger van de Unie (nl. H. L., RR : (...)), en is niet langer ten laste van diezelfde burger van de Unie gezien de financiële hulp van het OCMW voor betrokkene. Gelet op deze nieuwe situatie voldoet betrokkene dus niet langer aan de voorwaarden van gezinshereniging (art 40bis - wet 15.12.1980).

Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene nooit was tewerkgesteld. Voor zover hij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat hij reeds aan de slag zou zijn geweest.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien van zichzelf en zijn zoon (H., J. - RR (...)). Het betreft een leefloon in de 3^a categorie als samenwonend persoon: met een gezin ten zijnen laste, en dit sinds 01/06/2010. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid, 2° (wet 15.12.1980).

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

In belang van het kind, en overeenkomstig artikel 42ter §1 van de wet van 15.12.1980 wordt het verblijfsrecht H. J. (rr : (...)) beëindigd. Hij dient zijn vader te vervoegen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de zorgvuldigheidsplicht en de rechten van verdediging van verzoeker. Voorts stelt verzoeker dat het bestuur een manifeste beoordelingsfout beging. Verzoeker meent dat hij in de onmogelijkheid verkeerde om op een afdoende manier zijn verweer te formuleren. Hij stelt dat zijn verblijf wordt beëindigd enkel en alleen omdat hij niet meer zou voldoen aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet en de beslissing uitsluitend gebaseerd is op de vaststelling dat hij sinds 1 juni 2006 leefloon zou ontvangen, zodat ze niet afdoende gemotiveerd en onwettig is. Verzoeker stelt voorts dat de verwerende partij nagelaten heeft zich voldoende te informeren en hem minstens te horen en uit te nodigen bewijsstukken aangaande zijn werkwillegheid over te maken. Hij beëindigt zijn betoog met het benadrukken van zijn goede trouw en het feit dat hij in België op zoek is naar een tewerkstelling als werknemer, waarbij hij verwijst naar een inschrijvingsbewijs bij de VDAB en een aantal stukken waaruit blijkt dat hij zich reeds aanbood bij verschillende bedrijven.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit) en naar het feit dat de verzoeker niet langer voldoet aan de voorwaarden van gezinshereniging op basis van artikel 40bis van de vreemdelingenwet en er een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de dezelfde wet, aangezien hij niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale zekerheidsstelsel.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat zijn verblijf op het Belgisch grondgebied beëindigd wordt, enkel en alleen omdat hij niet meer zou voldoen aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40 § 4 van de vreemdelingenwet en daaruit afleidt dat de motivering in de bestreden beslissing niet afdoende is, stelt de Raad vast wat volgt :

2.4. De bestreden beslissing is gesteund op het feit dat verzoeker niet langer op hetzelfde adres verblijft als diegene in functie waarvan hij verblijfsrecht heeft verkregen, op de vaststelling dat hij niet voldoet aan de voorwaarden als werkzoekende zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet aangezien een reële kans op tewerkstelling zou impliceren dat hij reeds aan de slag zou zijn geweest, en op de bevinding dat hij sedert 1 juni 2010 financiële hulp heeft ontvangen vanwege het OCMW zodat hij evenmin voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker betwist niet dat hij niet langer voldoet aan de voorwaarden van gezinshereniging, noch dat hij, gelet op het feit dat hij een leefloon ontvangt, niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, zodat de motieven dienaangaande onverminderd overeind blijven.

2.6. Artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet, waarop de beslissing gegrond is, luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Artikel 40, § 4 van dezelfde wet bepaalt wat volgt :

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

(...)”

2.7.1. Uit het aangevochten motief van de bestreden beslissing blijkt onder meer dat de verwerende partij uit het feit dat verzoeker nooit was tewerkgesteld concludeert dat hij geen reële kans heeft op tewerkstelling, zoals nochtans vereist is krachtens artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet.

2.7.2. Verzoeker ontkent niet dat hij nooit was tewerkgesteld, maar voelt zich in essentie gegriefd door het feit dat hij, alvorens de bestreden beslissing werd genomen, niet in de mogelijkheid werd gesteld om aan te tonen dat hij werkwilbig is. In zoverre hij daaruit de schending van de rechten van verdediging afleidt, dient erop gewezen dat, zoals de verwerende partij terecht opwerpt, de rechten van verdediging enkel van toepassing zijn op jurisdictionele beroepen en in administratiefrechtelijke beroepen op tuchtzaken (RvS 4 maart 2004, nr. 128.733, RvS 27 oktober 2003, nr.124.709, RvS 24 oktober 2003, nr.124.643). Bijgevolg zijn ze niet van toepassing op administratieve beslissingen die werden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van de hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, dient erop te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen als de hier aangevochtene vallen niet onder deze hypothese, zodat verzoeker zich niet kan beroepen op de hoorplicht.

2.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt voorts aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411, RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Verzoeker poogt aan de hand van een inschrijvingsbewijs van de VDAB van 27 juli 2011 en verklaringen dat hij zich tevergeefs bij verschillende werkgevers heeft aangeboden weliswaar aan te tonen dat hij werkwilbig is en in België op zoek is naar een tewerkstelling als werknemer maar toont daarmee niet aan dat de verwerende partij een verkeerde toepassing heeft gemaakt van artikel 42bis van de vreemdelingenwet en de bepalingen waarnaar in dit artikel wordt verwezen. Immers voert hij niet aan, laat staan dat hij aan toont, dat het kennelijk onredelijk zou zijn geweest van de verwerende partij om uit het feit dat hij nooit gewerkt heeft te besluiten dat hij geen reële kans heeft op tewerkstelling. De verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen of niet alle pertinente gegevens zou hebben nagegaan die noodzakelijk zijn om de bestreden beslissing te kunnen nemen. Het feit dat hij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen.

2.9. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het enig middel ongegrond is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS